

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sistte Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

22. Aarg. Nr. 7.

Den 1. Januar 1873.

Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Eldste George Q. Cannon,

afholdt i Salt Lake City den 8. September 1872.

(Fra „Journal of Discourses“).

Tiende.

Og han sagde til Folket, til Indbyggerne i Jerusalem: at de skulde give Præsterne og Leviterne deres Del, paa det de kunde holde fast ved Herrens Lov. Og der det Ord kom ud allevegne gave Israels Born meget af den første Grode af Korn, Most og Olie og Honning og allehaende Indkomme af Marken, og de indførte Tiende af Alt i Mangsfoldighed. Og Israels og Judea Born, som boede i Judea Steder, de indførte ogsaa Tienden af stort Kærg og smaa Kærg, og Tienden af de hellige Ting, som vare helligede for Herren deres Gud; de indførte det og lagde Hobe hos Hobe. Den syvende Maaned fuldendte de det. Og der Ezechias og de Overste kom og saa Hobene, da lovede de Herren og hans Folk Israel. Og Ezechias spurgte Præsterne og Leviterne om Hobene. Og

Asaria, den Ypperste-Præst for Zadok's Hus, sagde til ham, ja, han sagde: siden man begyndte med at føre Oploftelsen til Herrens Hus, saa have vi ødet og ere blevne møtte, og der er overblevet i Mangsfoldighed; thi Herren har velsignet sit Folk, saa at denne Hob er overbleven." (2 Kronik. 31 Kap. 4-11 Vers).

Dette Afsnit i Bibelen, som jeg nu har oplost, opløm i min Grindring, idet jeg overtænkte den Tilstand, hvori vi ere, og de Omstændigheder, som omgive os som et Folk. Tiendedoven er af en meget eldgammel Oprindelse. Hvor tidlig denne Lov blev sat i Kraft af Herrens Folk kan ikke noigtig fremsættes af den hellige Skrift, men vi have en Beretning om dens Overholoelse saa langt tilbage i Tiden som til Abraham og Melchisedek. Tillige have vi ogsaa en ældre Medde-

lelse angaaende denne Gjenstand, nemlig om Kains og Abels Offer. Den ene ofrede af Jordens Frugter, den anden ofrede et Lam af sin Hjord til et Talosser for Guds Afsyn. Denne Lov er bleven efterkommet af Herrens Born ligefra Abrahams Dage og ned til den Tid, da Jesus levede paa Jorden. Dette var en Ordinance, som altid sættes i Udsørelse blandt Guds Folk; og Herren gjorde den Pagt med Aron og hans Born, at de altid skulle efterleve denne Lov. Og der er tillige en mærkværdig Kjendsgjerning, som staar i Forbindelse med denne Ordinance, at naarsomhelst den blev strengt overholdt, vilde Herrens Velsignelser blive hans Born til Del, imodsat Falb vilde hans Brede optændes mod dem, dersom denne Lov blev forsømt. Ved noisagtig Undersøgelse i den hellige Skrift, komme vi til Kundstab om, at Israels Births Eigegeylighed til dette Bud var en af de mest væsentlige Aarsager til deres Vanthro, Morke, Afvigelse fra Herrens Veie og Falb i Afgud-dyrkelse.

Man kunde maaste spørge, hvad var Aarsagen til dette? Behøvede Herren Jordens Frugter eller dens Kvæg? Havde han Behov de førsteføde Born? Trængte han til Tiendedelen af deres Guld og Sølv? Var det nødvendig at ofre alle disse Ting til Herren paa Grund af hans Trang til dem? Nei aldeles ikke! Thi Jordens Frugter, Kvæget paa Marken og Guldet og Sølvet høre ham til, og Herren har ståbt det Allsammen, som i det Hele taget er afhængig af hans Billie. Himmelens Himle ere hans Opholdsted, og han behøver intet Tempel, der er opført ved Menneskehænder. Ikke desmindre, i den himmelste Husholdning, i Guds Handlemaade med hans Born, aabenbarer han Love, Ordinancer og Institutioner til dem, hvilke han ønsker de i alle Maader skulle adlyde. Hvis de ere lydige til disse Bud,

vil Herren velsigne dem, imodsat Falb ville de nedbrage Herrens Brede og Fortornelse over sig. Dette kan tydeligt og klart bevises af Herrens eget Ord.

Herrens Billie er, at hans Born skulle tro paa ham og vise Lydighed til hans Besalinger. Hans Bud ere, at Enhver skal bede til ham i Jesu Kristi Navn, at de skulle omvende sig fra deres Synder og blive doble til deres Synders Forladelse, at de derefter skulle annamme Haandspaaleggelse for den Hellig-Aands Gave og være villige til at adlyde enhver Ordinance; som han har aabenbaret. Hvorsor? Kunne vore Bonner ophoie ham? Kan vor Tro paa ham i nogen væsentlig Grad lykkeliggjøre ham? Kunne hans Skabningers Omvendelse fra Synd i endog den mindste Henseende forøge Herrens Hellighed? Har Daab til Syndernes Forladelse nogen frelsende Virkning med Hensyn til hans Person? Kan Haandspaaleggelse for den Hellig-Aands Gave fremme vor Fader i Lys, Kundstab, Visdom og Magt? Vi maa Alle bifalde det som noget ganske indlysende, at disse Bud og Ordinancer ere givne til Menneskeslægtens Fordel alene. Thi ved at adlyde disse, ville vi blive lykkelige og forberede os til at erholde en fuld Frelse og Ophoielse i Guds Rige. Ved at adlyde Tiendedoven ville vi ikke forøge Guds Velvære eller hans Rigdomme; eiheller vil Herren lide nogen Mangel, dersom ikke Menneskene vise Lydighed til denne Besaling. Dette Bud er givet til Guds Born paa det de skulle adlyde samme, saaledes at de kunne være værdige til at annamme Lov og paa det de ved Lydighed til denne Lov kunne vise, at de erkhende, at alle Gaver og Velsignelser komme fra Herrens mistundelige Haand, og at de ere afhængige af deres Skaber. Da Abraham kom tilbage fra sit Slag med Kongerne, mødtes han af Melchisedek, til hvem han gav Tiende af

Alt og beviste derved Guddommeligheden af denne Lov og Nodvendigheden af at vise Lydighed til den.

Herren, i sin Handlenmaade med Israels Born i Ørkenen, viste saadan Strenghed angaaende denne Lov, at han gav den Besaling til Moses, Aron og Andre, der vare bestillede til at varetage Follets Larv, at være meget noigagtige i at indsamle Tiende, og Folket stulde ligeledes være punktlig i at efterkomme denne Ordinance. En Aarsag til at denne Lov praktiseredes blandt Israels Born i gamle Dage var for at op holde Gudstjenesten i Herrens Hus. Levi Stamme blev udvalgt fremfor alle andre Stammer til at være Guds Ejendomssøl. Da Kanaans Land blev delt blandt de forskellige Stammer, blev der intet tildelt Levi Stamme. De elleve Stammer fik deres Del af Landet og vare satte under Guds Ejeneres Ledelse, men Levi's fik ingen Arvedel. Der blev sagt dem ved Herren, at de vare hans Ejendom, og at de tilkom Tiende af hele Israel, nemlig Tiende af alt Arbeide, af alt Kvæg, af alt Guld og Sølv, af alle Frugter paa Marken og fort sagt af enhver Ting, som tilvirkedes i Landet. Og saa punktlig maatte denne Lov efterkommes; at dersom et Kvæg, som der staar i 3die Mosebogs 27 Kap. 32 Vers, havde gaaet under Kjæppen og derved blevet et Dyr, som stulde ofres til Herrens Ejerneste, saa fulde del ikke undersoges, om det var af det bedste Slags eller af det daarligste; thi Loven bestemte, at det hverken kunde tilbagekaldes eller udvexles af Ejeren, men dersom det havde undergaet denne særegne Ceremoni maatte det ofres, og var af denne Grund helligt til Herrens Ejerneste. Hvis Ejeren skulde ønske at udvegle Dyrret med et andet, saa stulde begge være Tiendedyr og være en Hellighed for Herren, saa streng

var Gud med Hensyn til Opsyldelsen af denne Lov blandt Israels Born.

Det rinder mig osse i Tankerne, hvor forstjellig vi handle angaaende dette Princip, som praktiseres blandt os, til de gamle Israeliter forдум, og hvilken Straf det vilde blive, dersom dette Bud med en saadan Strenghed stulde sættes i Kraft i vojt Samfund. Denne Lov om Tiende, som jeg har benævnt den, var ikke alene med Hensyn til Opholdelse, men hvis en Mand onstede at gjenløse Gjenstande, der vare bestemte som Tiende, saa blev der sat en vis Værdi derpaa, og denne Taxt tilligemed en vis Sum Penge maatte erlægges som Indlossning. Med andre Ord, Tiende maatte indbetales af et vist Slags, og dersom man vilde udlose Tienden, saa var man ikke alene forbunden til at betale dens Værdi, men tillige en Sum Penge ved Siden af, forend den kunde erholdes tilbage.

I lunne ved lidt Estertanke klarligen se Dienedet ned Herrens Strenghed mod sit Folk i denne Henseende. Det var for at forebygge, at denne Lov blev overtraadt; thi en noigagtig Overholdelse var absolut nødvendig, dersom de forjættede Velsignelser stulde blive dem til Del.

Teg har sagt, at tiende Delen af alle Israels Produkter bleve stjænklede til Levi Stamme; men Leviterne maatte ogsaa betale Tiende af deres Indkomst, og denne Tribut tilkom Præsterne, nemlig de, som indehavde Præstedommet i Folket Midte. Paa denne Maade blev der et staende Præstekald, nemlig en Stamme, der fremfor alle andre Stammer i Israel var udvalgt til at administrere i Herrens Ordinancer og som isærdelezhed af Gud vare kaldte til denne Ejerneste.

I erindre ubentvivl ogsaa, at Herren forlangte af sine Born, Israels Folk, at de forstesodte Sonner i enhver Familie

stulde høre ham til. Hans Folk var blevet forløst i Egypten, eller rettere, det var blevet befriet fra alle de Plager, som blevet udsendte over de egyptiske Familier. Da Herren gjennem Moses underhandlede med Pharaos om at lade Israel gaa, og dette ikke fikte, lod han Fordøvelse gaa over hele Landet, og alle de Forstefodte blandt Egypterne blevet ihjelslagne.

Men blandt Israeliterne blevede de Forstefodte sparet, og Gud gjorde Fordring paa dem som sine. Altsigeværlig, den Gang gaves der ingen Lejlighed for dem til at blive benyttede i Herrens Tjeneste, deraf besalede han Israel, efter at være udgangne fra Egypten, at alle deres Forstefodte af Mandkøn skulle fælles. Og efter at Alle af en bestemt Alder vare talte, besalede Herren, at Levi Stamme skulle fælles, og da dette var gjort, fandtes der, at de Forstefodte i Israel vare to hundrede og tre og halvfjerdsindstyve flere end de Forstefodte i Levi Stamme. Han havde sagt, at det var hans Hensigt at forbeholde sig Levi Stamme istedesfor de Forstefodte i Israel, og da der ved Tællingen blev vist, at Antallet af Israels Forstefodte oversteg Leviternes med to hundrede og tre og halvfjerdsindstyve, saa besalede Gud, at de Overblevne skulle udloses, og Losesummen skulle udbetales til Levi Stamme.

Dette var en meget særege Lov; ikke desmindre, Herren satte den i Kraft ifølge sin egen bestemte Hensigt. Thi Alting, som han udfører, staar i Forbindelse med en uendelig stor Bisdom, og naar Folket noialtigen efterlevede disse hans Love og Ordinancer, saa blev det, som jeg allerede forhen har berort, velsignet i alle Livets forstelige Omstændigheder, og der blev paa Grund heraf et almindeligt Ordsprog i Israels Borns Midte, nemlig: „Er Herren af alt dit

Guds og af alt dit Indkommes første Frugt, saa skal dine Lader blive fulde til Mættelse, og dine Perser sprælle af Most.“ Det viste sig, at naar Israels Born ørede Herren af deres Gods, saa blevede de velsignede og havde god Fremgang. Kaalorme, Græshopper, Torke og mange andre Onder, som hærjede Landet til forstelige Tider, blevede bortfjernede fra dem. Deres Træer bare ikke Frugt i Utide men i Tide og i Overslodighed, og Israel tiltogte og blevede i Landet. De udvidede deres Enemærker baade til Høje og til Venstre, og Landet frembragte i Overslod af alle gode Frugter. Der gaves Tider, da Israels Born forsøgte disse Bud; de saldt og blevede Afgudsdyrkere; de blevede ligegyldige og gave ikke Agt paa Herrens Besalinger. Levi Stamme forsagede Herrens Tjeneste og hengav sig til Esguderi. Præsterne opgave at udføre deres Embedspligter, og Templene blevede vanhelligede og fyldte med allehaande Glædighed.

Det var under en af disse Perioder, at Ezechias kom paa Thronen efter sin Fader Achas, som havde tilladt, at Herrens Ordinancer blevede misbrugte. Denne Konge havde lagt Gudsstenen tilsidste og indførte i dens Sted Afgudsdyrkelse. Tiendeloven var forsømt; men da Ezechias, som ønskede at handle ret, kom paa Thronen og saa denne Ligegyldighed, begyndte han at rense Templet og oprette Ordinancerne i Guds Hus. Præsterne, som vare bestikkede til Herrens Tjeneste, blevede kaldte tilbage til deres Tjeneste. Folket indbragte Kvæg, Vin, Olie, Honning og i det Hele taget Tiende af alt Gods tilligemed frivillige Øfre til Herren; eg da Kongen bestuede Hobene, som omtalt i det Skrifsted, jeg har læst for Eder, da lovede han Herren og hans Folk Israel. Paa hans Spørgsmaal til Upperste-Præsterne blev der ham sagt, at siden Folket

havde begyndt med at bringe Øploftelse til Herrens Hus, saa havde det haft Overfled af Alting, og der var blevet i Mangfoldighed tilovers, thi Herren havde velsignet Israel. Herren velsignede dem formedst deres Lydighed til hans Bud og Ordinancer, og de havde Lykke og Fremgang i deres Foretagender. Landet udvikles mer og mer under deres Kultur og frembragte Livets Fornødenheder i Mængde.

I Forbindelse med dette Emne stulde jeg onste at læse nogle Bemærkninger af Profeten Malachias for mine Søstende. I ere uidentvilk vel bekjendte med denne Profet af Skriften, men vi kunne læse Ordene over og over igjen, vi kunne gruble og overtænke dem fra Tid tilanden, og vi ville alligevel ikke tage Interessen for dem. Malachias siger:

„Fra Eders Fædres Dage afgivede G fra mine Skilke og bevarede dem ikke; vender om til mig, og jeg vil vende om til Eder, sagde den Hære Zebaoth; og I sagde: hvormed skulle vi vende om? Men et Menneske skal berøve Gud? men G berovede mig og sagde: hvormed berovede vi dig? med Tienden og Øploftelsen. I ere ved min Forbandelse forbandede, fordi G berovede mig, ja det ganske Folk. Fører al Tienden til mit Færaadshus, og lader Spise være i mit Hus, og lader dem dog prove mig derved, sagde den Hære Zebaoth, om jeg ikke skalaabne Eder Himlens Sluser og udgyde Eder Velsignelse, indtil G have ikke Nok at tage ud. Og jeg vil skælde og straffe Ederen for Eders Skylde, at den ikke skal fordærve Eder Frugten paa Landet, og Vintraet skal ikke være Eder usfrugtbart paa Marken, sagde den Hære Zebaoth. Og alle Hedningerne skulleprise Eder salige; thi G, G skulle være et behageligt Land, sagde den Hære Zebaoth.“

Vi kunne heraf i det mest tydelige

og slaaende Sprog se, hvilke Velsignelser Herren tildelede Israel, naar de opsyldte de Lov, som han havde givet dem fra Begyndelsen, og vi kunne ogsaa forstaa ved at læse Malachias, de Forbandelser, som Gud lod falde paa Israel, hvis de ikke efterkom hans Besalinger. „I ere ved min Forbandelse forbandede, fordi G berovede mig, ja det ganske Folk. Dette var i Sandhed et forunderligt Sprog, som Herren forte mod sine Born. Man skulle heraf tro, at Herren anklagede dem for Røveri, og at han betragtede dem som Tyve, fordi de tillegnede sig det, som ikke var deres og ikke gav Herren det, som han havde besat dem. De havde forsømt at betale Tiende, de havde tilbageholdt Øspringerne og dersor blev de forbandede. Herren sagde: „Fører al Tienden til mit Færaadshus, og lader Spise være i mit Hus, og lader dem dog prove mig derved, sagde den Hære Zebaoth, om jeg ikke skalaabne Eder Himlens Sluser og udgyde Eder Velsignelse, indtil G have ikke Nok at tage ud.“ Hvilke store Forjettelser bleve ikke heri til sagt Guds Folk!

Mine Brodre og Søstre! jeg har henledet Eders Opmærksomhed paa denne Lov for at vise Eder, hvad Bethydning den havde for Israel i gamle Dage; den Gang, da Herren gav tilkjende for sit Folk sin Billie og sine Besalinger. Jeg onster at indpræge et varigt Indtryk i Eders Sind angaaende denne Hjendegjerning, hvilken G kunne bedomme og forstaa for Eder selv, naar G læse derom, at naaromhelst Israels Born tjente Gud og viste Lydighed mod hans Besalinger, da bleve de velsignede med Fremgang og begunstigedes af Herren; men dersom de viste Ulydighed mod denne hans Tiendedov og forsonite at efterleve samme, da optændtes Guds Brede og Fortornelse imod dem, og en af de mest gyldige Aarsager

til Israels Hjemførelse var deres Ligegyldighed i denne Henseende. Der var to Ting forbundne med de forskellige Ulykker, som rammede Israel: en var deres Forsommelse mod Herrens Læve, af hvilke Tiendeloven var en meget fremragende, og en anden var deres Neglestab blandt de hedenste Nationer — som var Afgudsdyrkere. Dette blev ogsaa til Fordærvelse for en af de viseste Konger, som nogensinde regjerede i Israel. En saadan Bevlandelse neddrog Fordærvelse over den hele Nation, og Ulykker og haarde Hjemførelser kom over den.

Der er Noget, som staar i Forbindelse med denne Lov og som appellerer til vor Egenkærlighed, dersom vi ikke besidde Tro til Herren; dersor, om vi af Hjertet skulle være rede til at overholde denne Lov, da maa vi have en fuldkommen Tro og Tillid til vor himmelske Fader. Da Israel begyndte at flettes Tro paa Herren, saa tiltog deres Egenkærlighed, og deres Hu stod mer og mer til at tilegne sig Alt, som laa indenfor deres Domraade og tilbageholde enhver Ting, som de var i Besiddelse af; og estersom denne Folkske vakte hos dem, saa blev ogsaa Tiende og frivillige Offeringer tilbageholdte fra Guds Hus, og Folgen var, at Herrens Besignalser udeblev; Profeten Amos striver Lidt med Hensyn til denne Gjenstand, hvoraaf vi kunne se, at Herren sogte at bevæge sit Folk til at esterleve saavel denne Lov som mange andre, som han havde givet det. Herren siger ved Amos:

„Og jeg, jeg haver ogsaa tilbagekaldt Negnen for Eder, da der var endnu tre Maaneder til Høsten, og jeg lod regne over en Stad, men over en anden lod jeg ikke regne; en Del fil Negn, og en anden Del, som det ikke regnede paa, blev tor. Og to eller tre Stæder vankede omkring til en Stad for at drifte Vand

og mættedes ikke; dog omvendte J Eder ikke indtil mig, siger Herren. Jeg slog Eder med Tørke og med brændt Korn, Eders Havres og Eders Vingaardes og Eders Oliegaardes mange Frugter aad Kaalormen; dog omvendte J Eder ikke indtil mig, siger Herren.“

Dette var Straffedommene, som Herren udøste over Israel i den Hensigt at bevæge dem til at vende tilbage til ham; men endssjont Plager kom over dem og Pestilense hærjede Landet, saa blev alligevel ikke Folket ydmyget, men dets Hjerte blev haardt mod Herren. Hans Lov blev brudt og hans Ordinancer bleve krenkede af Israel, dersor optændtes Guds Brede imod dem, og de blevne uddrevne fra Landet.

Loven angaaende Tiende er blevne aabenbaret til de Sidste-Dages Hellige. Dersom jeg erindrer ret, saa er den sidste Abenbaring i Lærdommens og Bagtens Bog en Besaling at denne Lov skal overholdes bestandig blandt Folket. Ved Gjenoprettelsen af Evangeliet i dets Hylde og Renhed, blev ogsaa Tiendeloven gjenoprettet, og jeg er taknemmelig til Herren for denne Abenbaring. Jeg er taknemmelig for Gjengivelsen af ethvert Sandhedsprincip og enhver Lov, som hører til Freleningsplanen, thi de ere alle til Menneskeslægtens Gavn. Naar de Hellige have opfyldt Tiendeloven, saa ere de blevne velsignede, og vi vide af egen Erfaring med Græshopperne — Herrens store Arme — at han snart lunde indsamle sit Tilgodehavende blandt Israel, hvis de beroyede ham og forsomte at erlägge deres Tiende.

Personer, som have kommet her til dette forrum øde Land og have sette de store Forandringer til det Bedre, der her have foregaat i en gansté korte Tid, ere blevne forundrede over, hvad Alrsagen kunde være til dette. Forhættelsen er af

Herren givet til dette Folk paa samme Maade som til Israels Born i gamle Dage, at ifolge de Sidste-Dages Helliges Lydighed til Tiendedøben, saa ere de blevne begunstigede af Herren og hans Land er blevne dem tildebt. Denne Land har ikke allene gjort sin Indflydelse gjældende hos Folket, men ogsaa paa Landet; thi hvor der forhen var goldt og usrugbart Land, hvis Opdyrkning ansaaes som en Umulighed, er der nu en frugtbar og velopdyrket Mark. Fremmede som komme herop sige: „Hvilke underlige Resultater har ikke Vandet frembragt hos Eder, hvilket stort og gavnligt System er ikke Eders Maade at vande Jordens Frugter paa!“ Dette er i Sandhed saaledes; det er et forunderligt System, som har bevirket underfulde Resultater; men efter min Anstuese og ifolge mine Betragtninger, saa troj jeg, at Herren velsigner de Sidste-Dages Hellige, fordi de cere ham og overholde Tiendedøben. Vi have anseet dette Land som Herrens og os selv som hans Arbeidere. Han kan ikke komme ned til os i egen Person for at modtage vores første Frugter af Jorden, vort Kvæg, vort Guld og Sølv eller noget andet af vores Trembringelser. Af denne Aarsag maa der være Nogle blandt os, som kunne udføre disse Forretninger for ham. Fordum saa var det Leviternes Born, som virkede i denne Bestilling. De modtog Tiende og Øringer; men i disse sidste Dage kunne vi ikke med Bestemthed sige, at vi have nogen af Arons Ester-

kommere i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige til at udføre disse Forretninger, dersor var det nødvendig for os at vælge eller beskille andre Mænd til at indehave denne Myndighed, hvilken hans Efterkommere vilde være i Besiddelse af, dersom de havde været i vor Midte. Og disse Mænd ere ansatte til denne Bestilling i det Viemed at esterse de timelige Ting og indsamle Tiende; de skulle tillige være noiagtige i Varetagelsen af deres Hverv, saaledes at Tienden bliver brugt til sin visse Bestemmelse.

Jeg ved, hvor suarlig Menneskene ved at betragte „Mormonismen“ komme til den Slutning, at Tiende er en Institution, som alene er til Fordel for visse Medlemmer i Samfundet. Jeg har hørt, at Enkelte have sagt, at dette er en udmerket god Indretning for „Mormon“-Mændsterne, at Brigham Young som Kirkens Præsident havde arrangeret Tingene paa en meget sordelagtig Maade, og at de, der var som Ledere i Samfundet, havde paa Grund heraf god Aarsag til at onse at forblive staaende i deres Stilling. Disse Mænd indbilde sig naturligvis — endfjordt jeg ikke forstaar, hvorledes en saadan Indbildung kan opstaar hos dem, medmindre de bedomme os i lige Maade som hverandre indbyrdes — at alle Midler, der indbetales af Folket som Tiende, blive opbrugte af Præsident Young og Andre, som ere hans Medarbeidere i Kirkens Afsæter.

(Fortsættet).

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Januar.

Kan Enhver blive salig ved sin Tro?

Når vores Kloster komme ud blandt Menneskenes Born med det Evangelium, som de Sidste-Dages Hellige have annehmen, avisere de hyppig med disse Ord: Enhver bliver salig ved sin Tro. Hvis Meningen er den, at Ingen kan blive salig ved Andres Tro, da sige vi ja og Amen dertil; men menes dermed, at man kan blive salig ligemeget hvad man tror, da protestere vi paa det Kraftigste derimod som den største Daarstæb. Skriften lærer os, at der blot skal være en Tro og en Daab; hvis dette er Sandhed og hvis det tillige er sandt, hvad Trelseren sagde til Apostlerne, at hvo som ikke tror, skal fordommes, da er det uomtvisteligt af allerstørste Nødvendighed at udfinde, hvilken denne ene saliggjørende Tro er.

Synden kom ind i Verden formedelst vores første Forældres Fal'd, og Menneskene, Dydrene, Jordene og Alt hvad derpaa findes blev forbandet som Folge deraf. Men da Gud i sin Kjærlighed kun havde sine Borns evige Bel for Vie, havde han allerede længe før Faldet, ja længe før Jordene blev til, udseet en Forsoner, som formedelst sin Uskyldighed kunde gjenoppreise Menneskeslægten, løse Forbandelsen og føre de Troende og Lydige tilbage til ham.

Exempelvis ville vi nævne Syndfloden. Noah fik Besaling af Herren at prædike Omvendelse for sin Samtid og formaa sine Omgivelser til at forsage deres Synd og Daarlighed. Noah troede det var nødvendigt at adlyde Herren og indrettede hele sin Bandel derefter. Han prædikede for Folket, medens han samtidig byggede paa Arken; men Menneskene vare af en anden Mening. Maatte troede de ligesom Slægten i vores Dage, at Enhver kunde blive salig ved sin Tro, ligemeget hvor afvigende den var. I ethvert Tilfælde lærer Faktum os, at de ikke troede som Noah troede, at de ikke troede det nødvendigt at gaa ind i Arken, at de ikke troede, Gud havde aabenbaret sig, dem til Advarsel. Selv om denne deres falske Tro var nok saa ørlig, selv om de klyngede sig til den med al Hjertens Oprigtighed, kunde den dog ikke afvende Ulykken. Da den fastsatte Tid var kommen, bod Herren Noah at begive sig ind i Arken med alle de sande Troende — kun otte Sjæle; derpaa lukkede han Doren efter dem, og da han havde forvisset sig om, at de Troende vare i Sikkerhed, aabnede han Gimlens og Jordens Sluser, indtil Bandet stod femten Alen over den højeste Bjergtop.

Men om de Vantro da fik Tro's Ganske vist. Eftersom de flygtede fra det ene høje Sted til det andet, og efter som Bandet fulgte dem i Hælene, steg Troen gradvis til den mest urokkelige Overbevisning, at Noah havde talt Sandhed, at Syndfloden, som de havde hørt tale om i 120 Aar, nu var kommen, at Døben

udbrede sine blege Arme efter Store og Smaa — kortsagt efter Enhver som ikke havde froet tidligere og saaet Plads i Arken. Nu havde Alle Tro, nu maatte Alle som En være overbevist, men Troen kom nogle saa Minuter for sent og var dersør til ingen Nutte, og Intet formaaede at redde dem. Bleve de salige ved deres Tro?

Udsonede deres Dod for deres Bantro? Var deres Legemers Tilintetgjorelse syldestgjørende Straf for deres Ulydighed? Ingenlunde. Den rektfaaeste og helligste Mand eller Kvinde paa Jorden maa do, thi „Doden trænger igjennem til Alle, fordi de synde Alle.“ Sa mangen en god Hellig har maattet lide de forsmædeligste Pinsler, enten under Tyranners Hænder eller paa et langvarigt Sygeleie, sammenlignet med hvilket Doden ved Drukning vilde have været en Maade. Nei, Straffen for deres Bantro filde i den anden Verden, idet deres Aander fastedes i Fængsel for en Tid af cirka 2000 Aar, indtil Kristus ester sin Dod paa Korsset aabnede Fængslets Dore og satte saa mange af Fangerne i Frihed, som nu vilde annamme ham, eller som Apostlen Peter figer: „han prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, dem, som forдум vare gjenstridige, der Guds Langmodighed tövede i Noahs Dage, der Arken byggede.“ (1 Pet. 1, 20).

Disse Mennesker, som ikke vilde tro det frelsende Budstab, Herren forkyndte dem ved sin Ejener Noah, blevet efter saa uendelig lang Straffetid eller Fangenstab efter tilbuddt Frelse, denne Gang ved Messias egen Mund, og saa Mange, som annammede den rette Tro, blevet udfriede, de Andre, som fremdeles holdt fast ved deres vrangte Meninger, maa afvente en anden Besøgelsesdag, thi der er kun en frelsende Tro og kun en frelsende Daab; dersor „forkyndes Evangeliet for de Dode, at de kunne dommes i Eighed med Mennestene i Kjødet.“

Befolkningen i Sodoma og Gomorra vilde ikke tro Lots Advarsel. De troede rimeligtvis, at deres Tro var ligesaa god som hans, i ethvert Tilfælde, deres Gjerninger vise, at de ikke annammede det frelsende Budstab, dersor omkom de, og maatte dele Skæbne med Noæ Slægt i Aandernes Fængsel.

Hvad skal man da tro! Guds Ord. „Gaa ud i al Verden og lær alle Folk, hvad jeg har lært Eder, og hvo, som tror dette Vidnesbyrd, skal blive salig, de Andre, som forkaste Eders Vidnesbyrd og tro anderledes, skulle fordommes.“ Da der blot skal være en Tro, mon om ikke Troen paa hans Lærdomme saa maatte være den eneste rette?

Den vanskeligste Opgave Apostllerne og den første Menigheds Eldster havde at løse var, at saa Folket overbevist om, at Kristus var Guds Son, at han var den bebuvede Messias. Jesus var født af fattige Forældre og tillige opdragten under saa mystiske Forhold, at der i Sandhed skulde stor Tro til at satte, at han virkelig var Jesus Kristus, Guds enbaarne Son, som var kommen til Verden for at oprette Adams Fal. Skriften fortæller os, at der var kuns Haar, som troede paa ham, og at disse Haar vare af de Fattige. Han var paa den Tid en Anstoddsten for Mange, men i vores Dage er det blevet en hel Modesag blandt Kristenheten at tro paa Jesus Kristus som Verdens Frelser.

Hvad der derimod i vor Tid falder svært for Folk at tro er, at Jesu anden Tilkommelse er nær, at han efter har aabenbaret sin Willie og gjengivet sit evige Evangelium til Jorden, og at det har behaget ham at aabenbare denne hans Willie og disse hans Bud og Love til simple og ulærde Mænd, der have erholdt Myndig-

hed fra ham til at fortsætte i hans Sted paa Jorden. Det Bidnesbyrd, som de Sidste-Dages Hellige bære for Verden, er, at Evangeliet er aabenbaret til Jorden i denne Slægt, og at de have Fuldmagt og Myndighed fra Herren til at forrette dets hellige Ordinanceer. Vi bevidne tillige, at der ifølge den hellige Skrifst kunst er en Tro, en Daab og en Gud, som er Alles Fader, og at Enhver, som ønsker at opnaa en Herlighed i Gud vor Faders Nige, maa føge til at blive delagtig i denne ene Tro, Daab og adlyde denne ene Guds Bud, som ere givne til Menneske-slægtens Gavn og Belsignelse, forsaavidt den vil vise Lydighed til dem.

Dersom virkelig den store Reformator Luther havde været i Besiddelse af den samme Indbildung, at Enhver kunde blive salig ved sin Tro, hvorför fornegtede han saa de Katholstes Tro og udgik fra deres Samfund? Dersom virkelig Enhver kan blive salig ved sin Tro, hvad bevæger saa Herren til at udsende sine Ejendomme med Besaling at indplante den ene og sande Tro paa ham og hans Son Jesum Kristum i Menneskenes Hjertet? Hvis Verdens Udsagn i denne Henseende kan være overensstemmende med Sandheden, hvorför lader ikke Herren Enhver leve efter sin egen Menning og ikke gjor sig den Umage at udsende sine Budbærere for at indprænte Læren angaaende Enhed i Trosen og Lydighed til hans Besalinger.

Maatte vore ørede Læsere og Belyndere, der endnu staa udenfor vort Samfund, overvinkle disse Ord, graaße i Bibelen og ikke længere leve i denne tomme Formodning, — at Enhver kan blive salig ved sin Tro.

„**Swad „Bridgeton Pioneer“ siger om Utah.**

Vi optage følgende Artikel fra „Bridgeton Pioneer“, New Jersey:

Wldste Lindsey agter at forlade New-York den 6te November for at aflagge et Besøg hos sine Forældre, der opholde sig i Utah. Hans Hensigt er at reise i Kompani med et Selstab paa omtrent 25 Medlemmer, som bestaar af baade Herrer og Damer, iblandt hvilke er President George A. Smith, President Brigham Youngs første Raadgiver. Største Delen af Selstabet er paa en Reise til det hellige Land Palæstina samt til de forstjellige Nationer paa Jorden, hvorfra de ville vendre tilbage til Utah. Onsdag Morgen forlod Wldste Lindsey Bridgeton og ven-

ter i New York at møde omtrent 200 „Mormoner,” som ere paa Reisen til Utah. Det ser ikke ud som om dette Folks Mod er blevet nedslaaet, omend-sjondt det har haft mange Banskeligheder at gjennemgaa i den sidste Tid. De omreisende Wldster fra Utah omtaler dette Sted i meget gunstige Udttryk; de sige, at Landet er meget frugtbart og har Overflodighed af alle gode Ting. At dette deres Udsagn er overensstemmende med Sandheden bevises nolsom derved, at de medbringe Prover paa forstjellige Produkter, som avles deroppe, hvilke ere helt uovertræffelige. Lindsey har medbragt nogle Ebler, af hvilke de fleste vare op-

elskede paa hans egen Ejendom. Disse Frugter vare af de største og mest indbydende, som vi nogensinde have set, og flere af dem veiede $1\frac{1}{2}$ Skalpund. Han sagde, at Exemplarerne vare ikke udvalgte, men knns af den almindelige Slags, som avles i Territoriet. Grubedrift og Miner for Udvindelse af Metaller, ere saa overslodige i Utah's Bjerge, at denne Region vil i denne Henseende snart blive den mest bekjendte i hele Verden. Vi ere blevne foreviste omtrent 50 forskjellige Prover paa Mineralier, der bestaa af Guld-, Sølv-, Kobber- og Blyhertser fra ligesaa mange forskjellige Miner. Det er usædvanligt at se saa mange Variationer i de metalliske Forhold paa et Sted.

Medens der findes Overslod af Me-

taller i Utah, og Mange af denne Aar-sag erhverve sig Rigdom ved at arbeide i Minerne, saa hører man alligevel, at Præsident Young raader sit Folk til hellere at henvende sin Ópmærksomhed paa Agerdyrkning og andre Industrigrene end at gaa til Minerne. Denne Mandes Politik gaar ud paa at indføre Industri og Økonomi blandt „Mormonerne.“ Hans Bestræbelsel og Formaal er at danne sit Folk til at leve i en indbyrdes Fred og Enighed samtidt være flittige og gode Borgere. Om vi end kunne have en egen Anstue angaaende de Lærdommene, som de Sidste Dages Hellige have iblandt sig, saa maa vi dog erkjende, at de have mange ret gode Grundfætninger indplan-tede i deres Troesprinciper.

Udtog af et Brev fra Broder A. Christensen til Eldste P. F. Madsen.

Kjære Broder.

Deres Skrivelse dat. 21de September er i min Besiddelse. Det er en stor Glæde at erholde Beretninger fra sit Fodeland, og det er nu over 9 Aar siden jeg suede København med dens smukke Prægbygninger og storartede Seværdig-heder. Jeg suer med Glæde tilbage til den Tid, da jeg i dette Land vandrede omkring paa de vilde Heder for at gjen-finde de fortalte Faar af Israels Hus. Denne Gjerning betragter jeg som den bedste, man kan anvende sin Tid paa, og det er i Sandhed et ødelt Virk, i hvilket De for Tiden er ansat, nemlig at være en Arbeider i Herrens Bingeard.

Endstjordt Jernhesten stonner og pu-ster, som om den var utaalmodig over,

at den er nødt til med os Andre at hel-ligholde Sabbathen, saa er Brigham City den samme stille og fredelige By som altid. Om nogle Dage vil Lorenzo Snow tilligemed tolv andre Brodre og tre Søstre, hvoriblandt Eliza N. Snow er en, i Kompagni med Præsident George A. Smith, forlade deres Hjem for at gjøre en Reise rundt Jorden. De ville blive traværende omtrent et Aar, og Selstababet vil besøge Palæstina, Kina, Japan og flere af de største Steder paa Jorden. Reisen vil koste omtrent 3000 Dollars i Guld for hver Person, og Hensigten med samme er at besøge de mest indflydelses-rige Mænd paa Jorden, Keisere og Kon-ger ikke undtagne.

Vi nyde med Undtagelse af lidt Uro-

lighed blandt Indianerne i Syden en meget behagelig og rolig Tid over hele Landet; vi have Overslodighed af Fode og Klæder og føle os meget velsignede.

Jeg maatte drage paa Smilebaandet, da jeg for en Tid siden aflagde en Besøg hos Mr. Kean, Overdommeren i Salt Lake City, og fandt ham, som forhen var en saa mægtig Mand, nu overvunden og ydmhyget omgivet af en Jury, som bestod af „Mormoner.“ Han ser meget

daarlig og medtagen ud. Hele Amerika er i en ophidset Stemning angaaende Præsident-Balget, som vil finde Sted inden saa Dage. Jeg ved nu ikke mere at omtale, som kan interessere Dem, da De formodentlig gjennem de amerikanske Aviser er vel bekendt med de lokale Begivenheder her i Hjemmet.

Deres forbundne Broder i Evangeliet

A. Christensen.

Korrespondance.

Aalborg den 12te December 1872.

Præsident N. Petersen.

Hjære Broder.

Efter at være hjemkommen fra en Besøg i de forskellige Grene af Aalborg Konference, anser jeg det som min Pligt at give Dem en Beretning angaaende Tilstanden blandt de Hellige i Missionen.

Med Hensyn til min egen Person, da føler jeg i alle Henseender vel paa baade Aland og Legeme. Jeg er glad og vel tilfreds i mit Kald som en Sandhedens Budbærer, og mit inderlige Ønske er, i Tro og Tillid til Herren og ved hans Alands Veiledning, at bruge alle de Evner, som ere mig tilvalte, til Udbredelsen og Forfremmelsen af en saa ødel og opfojet Sag som den, i hvilken vi ere meddelaglige. De Hellige ere i Almindelighed fulde af Liv og Tro, og deres Bestræbelse gaar ud paa at fremme Herrens Værk; de ere for det Meste satte paa timelige Ting, men jeg glæder mig ved at kunne sige, at de ere rige i

Herrens Frejgt og sege til at efterleve Evangeliets Forstifter.

Jeg har reist meget, siden vi havde Konferencemøde og i Forening med Missionærerne afholdt mange Forsamlinger i flere store Landsbyer langs Østkysten af Vendsyssel. Vore Sammenkomster have været godt besøgte; Folket har bevaret en sjeldent Rolighed og stjænket os en hoi Grad af Opmærksomhed, som har bevirket, at en god og stille Aland altid har været den herskende.

Delede lyder saa meget mere forunderligt, da Menneskene i disse Egne tidligere have været meget gjenstridige og ikke villet tillade Herrens Ejendom at være deres Vidnesbyrd angaaende Frelsningsplanen, der er aabenbaret til Menneskelægtens Frelse i disse sidste Dage. Herren har blodgjort deres Hjerter og aabnet deres Forståelse. Den forhenværende Ligegyldighed for Alt, henhørende til Sandheden, har nu viget Bladsen for en ivrig Sogen efter at erholde dens øde Principer. De ere vistige til at annullere

Guds Ejendomme og aabne deres Huse for vores Førsamlinger. Jeg maa give Folket et godt Vidnesbyrd og nærer Haab om, at ret mange oprigtige Sjæle ville komme og blive meddelagtige i Herrens Gjerning.

Med Hensyn til vore unge Brodre, der varer bestillede til at missionære blandt vores Medmennesker, saa have de hidindtil udvist en særdeles Midjhærd i at forlynde Evangeliet og udbrede dets Principer saavel mundtlig som i at sælge vores Beger og Skrifter. De have i Ferening med Forstanderne i Grenene gjennidigen hjulpet hverandre med at afholde Førsamlinger, og de ere gode Mænd, som ønske at tjene Herren, saa jeg haaber, at vi i samlet Enhed vilde være i stand til i den kommende Vinter at udrette meget Godt i denne Del af Herrens Tingaard, hvor vi ere bestillede til at arbeide.

Vore ældre Brodre ere ogsaa nidsjære i at gaa ud blandt de Hellige om Søndagene; de opmuntre vores Søstender

til at efterleve Evangeliets Forstræfter, til Flid i deres daglige Gjerning og til al indbyde vore Venner til at besøge vores Førsamlinger, hvor Herrens rene og usorfalskede Lære bliver forkyndt af hans der til bemyndigede Ejendomme. Jeg siger, at vi Alle ere forenede i at virke for Herrens Sag, som vil være til vort sælles Gavn og vor sælles Belsignelse baade timelig og evig.

Jeg agter i denne Vinter at reise omtrig i Konferencen i Besøg blandt de Hellige og at yde min Bistand ved Aftoldelsen af Førsamlinger hvormellem der gives Leilighed. Mine Tølser ere dybe og inderlige for mine Medarbeidere og de Hellige i Konferencen, og mit Haaber er, at vi Alle i Trofasthed maa vandre paa Herrens Veie.

Med en flittig Hilsen til Dem og Brodrene paa Kontoret underlegner jeg mig Deres Broder i Evangeliet.

P. C. Christensen.

Vidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor.“)

(Fortsat fra Side 47).

Efterat Stadens Haandsætning var ophevet, blev dens Attorney-General, Mr. Josiah Lamborn til Præsident Young, i hvilken Skrivelse han hentydede til den lovgivende Førsamlings Handlemaade paa en lidet smigrende Maade. Han skrev:

„Jeg har altid tankt, at Eders Fjender være mere tilskyndede af religiose og politiske Fordomme og nærede større Ønske om Rov og Blodsudgydelse end at haand-

hæve det Gode. Idet Lovgivningen har afskaffet Eders Haandsætning og forfældet alle Forbedringer og Forandringer, har den ligefrem givet et Slags Samtykke til den barbariske Behandling, som I have undergaet. Eders to Repræsentanter anvendte deres Evner i det Yderste til Eders Bedste, men det var til ingen Nutte, thi Follets Hævnsoelse og Maseri var for sterk til at blive overvunden.

Det er sandelig et daarligt Skue at være Bidne til, at Lovgivningen i en suveræn Stat nedlader sig til at bifalde en Pøbelhobs Laster, Uvidenhed og Ondskab, der altid er rede til Mord og Oprør."

Han figer endvidere, idet han refererer til Jacob C. Davis:

"Eders Senator, Jacob C. Davis, har gjort meget til at forbitre Medlemmernes Følelser imod Alting, der kunde være i Eders Favor. Han, en navngiven Morder, gaar frem paa en storartet Maade tiltrods for Loven. Dersom en Mormon var i hans Sted, vilde vist ikke Senatet beskytte ham, men han vilde enten blive draget i Fængsel eller til Galgen, eller efter al Rimelighed blive nedstundt af en Pøbelsværn."

En større Modsatning kunde ikke fremsættes, end den, som Hr. Lamborn hentydede til, nemlig den Behandling, som Davis, en Morder, nod af Senatet, og den, som en "Mormon" vilde have erholdt af samme, dersom han havde været stillet i Davis's Sted og var blevsen angivet og anklaget for samme Forbrydelse, som hin havde udøvet. Enhver Person i Staden, naar han skulde domme ørlig, vidste, at dersom en Sidste-Dages Hellig blev anklaget for en Forbrydelse og kom under den lovgivende Forsamlings Behandling, da vilde der ikke blive vist ham nogen Barmhjertighed, men den vilde oiebløkkelig haft ham stukt eller hængt.

Hr. Lamborn strev en anden Paragraf i sit Brev, der indeholdt en fortæs- felig Formaning og en meget opmuntrende Profeti.

"Alt, hvad I have at gjøre," sagde han, "er at leve i Stihed, være Lovene underdanige og forsigtige i Eders Fremgangsmaade. Ved at omgaes Folket med Godhed og Sagtmadighed, ville I sanke gloende Kul paa dets Hoved, og I

have mit Ord for, at der vil blive en Omvæltning til det Bedre i Folnets Karakter, som vil aldeles omstyrtte Eders Fjender. Den bestindige Tanke vil etter optræde, og Himlen vil beskytte Eder mod den blodtørstige Pøbels Overfald."

Vi, som nu leve, have seet Opsyldelsen af disse Hr. Lamborns Ord. Himmel hør bevaret de Hellige mod alle deres Fjenders Snarer og Planer og bragt dem ind i dette Land, der engang var øde og forladt og gjort dem til et mægtigt vel-havende Folk.

Byen Nauvoos Håndfæstning blev ophevet i Januar 1845. Ved Konferencen, som blev afholdt i April, blev Stadens Navn ved Afstemning forandret til "City of Joseph" (Josephs By) som en Egesbevisning til Profeten. Konference-rapporten figer, idet den beskriver Stadens daværende Tilstand:

"Vi have aldrig oplevet den Tid, da Folket var mere villigt til at modtage og lytte til de givne Raad end netop nu. Det høje Raad har blot haft en daarlig Sag under Behandling i syv Uger. Vor Magistrat har ikke været besværet i nogen Henseende. Lovene ere ikke satte i Udsørrelse paa Nogen. Enhver gjor sit Bedste og dyrker Gorden. Alle søger at forstaffe sig Livets Ophold paa en ørlig Maade ligeoverfor deres Medmennesker; de ære Gud, Landet og dets Love. Naarsomhelst nogen Trætte eller anden Missforstaelse opstaar, da er i Almindelighed et Ord fra den rette Kilde nok til at udjernve det Hele uden at tiltrænge Lovene. Maa Herren altid beskytte os mod Menneskenes Snarer og hjælpe os til at være ørlige mod hverandre, hvilket er Kilden til indbyrdes Enighed.

Herrens Folk er ikke afhængig af menneskelige Love, for at Fred og Enighed skal herstle blandt det. Dette stads-fæstedes i Nauvo den Tid, som vi nu

bestrive. Lovgivningen havde aastasset alle Stadens Rettigheder og tilintetgjort dens Love, saa den var i en Tilstand ille at sammenligne med de andre Steder af samme Størrelse som den. Dersom en anden By havde været saaledes overladt til sig selv, da vilde det maaske haft de alvorligste Folger. Men Guds Hellige have en fuldkommen Lov i Evangeliet, som Herren har aabenbaret til dem. Det er af lidens Betydning for dem, om de have de menneskelige Love eller ikke, thi de ville alligevel leve i Fred med hverandre og sole sig lykkelige. Trætte og Uenighed, ulovligt Indgreb i hverandres Rettigheder tilligemed Tyveri og Mord var aldeles ubehjærdt blandt dem. Alligevel var det nødvendigt i en Stad som Nauvoo at have Love, der kunde beskytte Folket mod Forbrydere og Kjæltringe, som tog sit Ophold i den. Ved at tage de Helliges Samsundsforhold i Betragtning, blev man overbevist om Overlegenheten af deres Organisation. Evangeliet var nok til at styre og lede dem.

Dersom en anden By paa lignende Maade var bleven røvet af sin Haandsætning, vilde den maaske have faaet dannet et Slags Organisation ved at sammenkalde Folket og udvælge en Komite; men saaledes var det ikke med de Hellige i Nauvoo. De havde en Mand, hvem de saa op til som deres Guvernør og Overste, en Mand bestykket af Herren. Han præsiderede over tolv Apostler, der tilligemed ham ansaaes som havende Ret til at foretrive Staden Love og Negler. Ved et Møde, som Præsident Young havde bestykket, ordnærede han i Forening med de tolv Apostler en Del Bisstopper, der skulle have en Oversigt med de forskellige Distrikter i Staden. De var igjen bestykkede til at udvælge Diaconer, som skulle have Opsyn med de forskellige Ting og i Særdeleshed holde Vagt; kort sagt, de skulle være som et Politi og blandt andre Ting opretholde Fred og god Orden i Staden.

(Fortf.)

Blanding.

En Markstriger stred over sine Annoncer: „Saadan Noget kommer aldrig mere igjen!“ En Morgen fandt han sin Butik udplyndret; Kassen var tom og isledesfor Pengene laa der blot en Stump Avispapir, der begyndte med hans egen Announce: „Saadan Noget kommer aldrig mere igjen!“

En Kjøbmand stred et Brev til en af sine Handelsvenner og vilde just til at forsegle det, da han dode af et Slagtilsfælde. Dersor stred hans Ejener nedenunder Brevet: „I samme Dieblik jeg har stredet dette, dode jeg! — og sendte det bort med Posten.“

Fyrsten i en lille tydss Stat havde befalet en Fremmed, at han inden 24 Timer skulle være inde af hans Stater. „Deres Durchlantighed,“ svarede denne, „overoser mig med Maade, thi jeg behover kun et Par Timer dertil.“

En meget syg Mand besalede, at man skulle åbne hans Legeme efter hans Død; „thi jeg vilde,” sagde han, „være meget ulykkelig, hvis jeg ikke vidste, hvad der var Aarsag til min Død.”

En Tysker bemærker, at ethvert Folk har sin Nationaldragt: Frankmanden har — Blousen, Skotlænderen — sin Plaid, Tyskeren — en Modestrakke, Italieneren — sin Kappe — Tyrken — sin Turban o. s. v. Russens Nationaldragt er — Prygl.

En albrende Læge, bekjendt for sin Mangel paa Galanteri, blev kaldt til en Dame, der var lidt stolt af sin Skønhed, for at undersøge en let Besladigelse, som hun havde paadraget sig paa sin blændende hvide Skulder. Efterat denne Undersøgelse var endt, forlangte han noget Vand. „Hvortil?” spurgte hun forundret. — „Til at vase mine Hænder, som Læger pleie at gjøre.” Fornørmet bed Dame sig i Læberne og lod Vaskesabat hente. Da Lægen den næste Dag kom igjen for at se, hvorvidt hans Anordninger havde hjulpet, bragte en Kammerpige et stort Kart Vand ind til ham. „Hvad skal det være til?” spurgte han overrasket. — „Ieg deler ganste Deres Anskuelse om Uenighed,” svarede den fornørmede Dame: „Behag først at vase Deres Hænder, førend De rører ved mig!”

Indhold.

Side.		Side.	
Tale af George Q. Cannon	97.	Stensen til P. F. Madsen	107.
Nedaktionens Bemærkninger	104.	Korrespondance	108.
Hvad „Briggeton Pioneer“ siger om Utah	106.	Lidt af vor Kirkes Historie	109.
Udtog af et Brev fra Br. A. Chri-		Blandingar	111.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle Kongelige Postkontorer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Petersen.

Trykt hos F. C. Bording.